

TERUG UIT DE WITTE HEL...

...OF WAS HET DAN TOCH DE HEMEL?

Apr. Jean Paul Waelkens
nam deel aan de Antarctica Marathon

Een sponsorloop waarbij geld wordt ingezameld voor een goed doel: je hoort het wel eens vaker. Maar iemand die voor zo'n initiatief naar de zuidpool trekt en daar een heuse marathon (42,195 km) uitloopt... dát is toch nog andere koek. Collega Jean Paul Waelkens (54) uit Wenduine ging op 10 maart ll. samen met zijn echtgenote en een bevriend echtpaar deze uitdaging aan. Inmiddels is iedereen goed en wel teruggekeerd. Flink wat kilometers in de benen, maar een adembenemende ervaring rijker!

Doen de spieren nog pijn?

Vooraf van mijn linkerknie heb ik last gehad. Het landschap op Antarctica is heuvelachtig, en het was dus heel zwaar lopen; er viel nauwelijks een stuk vlak terrein te bespeuren. Maar ik mag niet klagen; tijdens het lopen heb ik dikwijls bij mezelf gedacht dat de fysieke pijn die wij voelden, niet veel voorstelt in vergelijking met wat de patiënten meemaken die we met onze sponsorlopen willen helpen.

U hebt al eerder deelgenomen aan triatlons en gesponsorde marathons, en de opbrengst ervan gaat altijd naar het Michaël Van Waeyenberge Fonds. Wie was Michaël Van Waeyenberge?

Michaël was een retoricastudent van de Abdijsschool van Zevenkerken die op 16 februari 2001, twee maanden voor zijn 18de verjaardag, overleed na een zeer moedige strijd tegen leukemie. Tijdens zijn verblijf in de

steriele isolatiekamer had Michaël zelf het initiatief genomen om een bal te organiseren in het Casino van Gent; opzet was fondsen te verzamelen om zijn droom, nl. dat leukemie een chronische, geneesbare ziekte zou kunnen worden, te realiseren. Zijn ouders – moeder Yolande Zelderloo en zus Melissa zijn beiden apothekers – hebben dan samen met vrienden het MVW Fonds opgericht om leukemiepatiënten meer kans op genezing te bieden. Zo wil het Fonds bijdragen aan de ontwikkeling van betere therapieën en de psychische en sociale noden van de patiënten helpen lenigen. Het Fonds werkt onder de vleugels van de Koning Boudewijnstichting (*info: www.mvwfonds.be, red.*). Ik zit zelf in het werkingscomité van het Fonds, evenals prof. Marc Boogaerts (*hematologie KU Leuven, red.*), en we hebben met onze fondsen al het Michaël Van

Waeyenberge Stamcellabo onder leiding van prof. Catherine Verfaillie (*stamcelonderzoek KU Leuven, red.*) helpen oprichten. Het is wellicht een toeval, maar op 15 april – de dag waarop dit *Apothekersblad* verschijnt – is het Michaëls verjaardag.

Vanwaar het idee om voor een marathon naar de zuidpool te trekken?

De Antarctica Marathon werd voor de tiende maal georganiseerd door een Amerikaans reisbureau uit Boston (*info: www.marathontours.com, red.*). Ik heb al op vele plaatsen marathons gelopen, en mijn droom is om alle werelddelen aan te doen. De bestemming is zeer origineel en het is een fameuze uitdaging. Maar wie wil inschrijven moet er wel op tijd bij zijn, want het aantal deelnemers is beperkt tot 150. We hadden ons al in 2007 opgegeven om in 2009 mee te mogen lopen.

“De unieke kleur van het blauwige licht, het krakende ijs, de ijsbergen, de stilte, de ongereptheid van de natuur, de pinguïns, in een zodiac rondvaren met walvissen op nauwelijks 5 meter afstand. Fabelachtig!”

Hoe verliep de heenreis?

De marathon vond plaats op 10 maart en we zijn de 4de uit Brussel vertrokken. De eerste tussenstop was Madrid, en van daar ging het verder naar Buenos Aires. Twee dagen later vlogen we naar Ushuaia, de zuidelijkste stad ter wereld. Vandaar hebben we in twee boten de oversteek gemaakt naar King George, één van de South Shetland Islands, waar de marathon plaatsvond. Om er te raken moesten we wel de Drake Passage over en dat is geen klein bier, want de stromingen zijn er gevaarlijk en het kan er geweldig stormen. De schepen kunnen dat wel aan, maar als het stormt is er een goede kans dat je behoorlijk zeeziek aankomt. Dán nog een marathon lopen is geen sinecure. Enfin, ik had me voorbereid en een pak suppo's met scopolamine klaargemaakt, maar we hebben ze niet nodig gehad. Gelukkig is het weer rustig gebleven, ook tijdens het

laatste stuk zee dat we met kleinere zodiac-bootjes hebben afgelegd.

De eigenlijke marathon dan. Zat de sfeer erin?

We waren met 150. Verschillende nationaliteiten, maar toch zowat driekwart Amerikanen. Mijn vrouw, ikzelf en een bevriend echtpaar waren de enige Belgen. De ‘ambiance’ was echt uitstekend; iedereen helpt immers iedereen! Voor de run zelf kon je kiezen tussen een halve of een hele marathon. Het traject was keurig afgebakend met vlaggetjes en liep in een achtbaan langs vier wetenschappelijke bases die daar gevestigd zijn: die van Chili, China, Rusland en Uruguay. Door het mistige weer gingen we op een bepaald ogenblik met enkele lopers de verkeerde richting uit en moesten we op onze stappen terugkeren, waardoor we een tiental minuten verloren. Van de Russen kregen we

“Ik heb al op vele plaatsen marathons gelopen, en mijn droom is om alle werelddelen aan te doen.”

geen medewerking; die waren ons duidelijk liever kwijt dan rijk en lieten zich niet zien. De organisatoren vertelden ons dat het 14 dagen voor het vertrek zelfs nog niet zeker was of we op dat Russische gebied wel mochten lopen. Ze hadden daar in de vorige editie nl. een weggegooid verpakking van een sportvoedingsproduct gevonden... Aan een keerpunt van de achtbaan stonden mensen van de China-basis met water – er liep trouwens één sportieveling van die basis mee in de marathon –, maar verder moest je zelf voor drank zorgen. Nergens kon je binnen gaan. We mochten het traject niet verlaten en zeker *niets* op de grond gooien. Als je dat zou wagen, dan werd je uit de race genomen. Ook de logistiek ter plaatse was minimaal: er waren wel een paar instanttoiletten mee overgebracht, maar geen kleedkamers of douches. Zeer rudimentair dus.

Iedereen denkt dat het *down under* wel verschrikkelijk koud moet zijn?

Dat viel best mee, want het is er nu het einde van de zomer en de temperatuur lag er rond het vriespunt. Er stond wel een strakke wind, wat de gevoelstemperatuur beïnvloedt. Maar de bodem was niet bevroren. We liepen op bepaalde momenten op een zeer modderige ondergrond, er lag geen sneeuw, maar na drie miles moesten we wel op een gletsjer. Eén en ander maakt natuurlijk dat je kledij aangepast moet zijn: *trail*-schoenen, lange sokken, een tweede broek... je vat best geen kou. En toch was er een Amerikaan die de marathon gelopen heeft in een short en met blote benen! Nog een anekdote: in één van de vorige edities kon men niet van de boot door het slechte weer. Er werd drie dagen gewacht, maar uiteindelijk besloot men om de race op het dek van de boot te lopen!

Apr. Jean Paul Waelkens: “Tijdens het lopen heb ik dikwijls bij mezelf gedacht dat de fysieke pijn die wij voelden, niet veel voorstelt in vergelijking met wat de patiënten meemaken die we met onze sponsorlopen willen helpen.”

“Het terrein op Antarctica is heuvelachtig en het was dus heel zwaar lopen.”

Hoelang hebt u over de 42 km gedaan?

Ik was 35ste op de 149 deelnemers en heb 4 uur 47 gelopen; mijn snelste marathon liep ik in Chicago 2004 in 3.27. Mijn echtgenote had iets langer nodig en eindigde in 5 uur 28, samen met onze vriendin Grace Van Beselaere. Philippe Tack, de echtgenoot van Grace, liep een halve marathon in 2.34. De snelste loper was een Nederlander, en die legde het parcours af in 3.04 – zijn snelste marathon is 2.25. Een goede tijd kan je daar niet lopen; je moet genieten van de omgeving.

Hebt u al een idee wat de sponsoractie heeft opgeleverd?

Ik beschik nog niet over de precieze cijfers. Die komen van de Koning Boudewijnstichting en er zijn nog steeds mensen die sponsoren, nu ze zien dat we ons doel bereikt hebben. Ik had natuurlijk een bedrag in mijn gedachten vooropgesteld, maar dat is nu reeds ruimschoots overtroffen. Een formidabel resultaat dus. Met dank aan alle individuele sponsors,

vrienden apothekers en uiteraard aan de farmaceutische firma’s die ons hebben geholpen!

U bent de wereld afgereisd en heeft onder meer de Kilimanjaro beklommen, door velen als het *nec plus ultra* van natuurschoon beschouwd. Wat is uw *coup de foudre*: Kilimanjaro of Antarctica?

Zonder de minste twijfel Antarctica. Fabelachtig. De unieke kleur van het blauwige licht, het krakende ijs, de ijsbergen, de stilte, de ongereptheid van de natuur, de pinguïns, in een zodiac rondvaren met walvissen op nauwelijks 5 meter afstand. *Amazing*, zouden onze Amerikaanse vrienden hebben gezegd...

www.michaelvanwaeyenbergfonds.be ■

Eric Verbist